

den danske Delegation, som havde kendt dette Forslag tidligere end de andre Medlemmer, fremsatte Indvendinger og Betæneligheder overfor det, som vi Rigsdagsmænd ikke var bekendt med, da vi forlod Landet, og som vi først blev gjort bekendt med, da vi kom til Genève. Jeg kan derfor ikke andet end beklage, at et Forslag af saa betydningfuld principiel Karakter blev fremsat efter en saa lidet indgaaende Behandling som den, det i Virkeligheden havde været Genstand for. I den Tale, med hvilken Kammerherre Zahle tog Forslaget tilbage i Iste Kommission — det vil jeg gerne anerkende —, løste han denne vanskelige Opgave paa en saare behændig Maade, idet han benyttede Citater af Guizot og Grev Aehrenthal paa en Maade, som utvivlsomt vandt almindeligt Bifald hos Kommissionens Medlemmer.

Derefter skal jeg fremsætte nogle Bemærkninger vedrørende selve Konferencen i Locarno. Det ærede Medlem Hr. Rode udtalte jo i sin Ordførelse her, henvendt til Partiet Venstre, at det, der nu var sket i Locarno, formentlig maatte faa umiddelbare Virkninger paa Partiet Venstres Stilling til Forsvarsspørgsmaalet herhjemme. Det ærede Medlem udtrykte sig saaledes, at de Begivenheder, der nys havde fundet Sted i Locarno, formentlig maatte føre til en Revision af Partiet Venstres Opfattelse, saaledes at det nærmede sig til det radikale Venstres Opfattelse af de militær-politiske Forhold. Jeg har i forskellige Bladudtalelser tilladt mig at ytre Tvivl om Rigtigheden af denne det ærede Medlem Hr. Rodes Opfattelse; og jeg kan jo ikke ønske mig nogen bedre Bekræftelse af mit Synspunkt overhovedet og af min Tvivls Berettigelse end de Udtalelser, som det ærede Medlem Hr. Kragh fremkom med her i Salen i Eftermiddags, og som Ord til andet bekræftede den Opfattelse, jeg havde givet Udtryk for. Forholdet er jo dette — hvad der ogsaa er rimeligt og forstaaeligt —, at Begejstringen over Locarno-Konferencens Afslutning er stor: den ene Begejstringsbølge efter den anden skyller igennem Europas Storstæder, og dens Virkninger spores i den store europæiske Presse. Briand hyldes i Paris, Mr. Austen Chamberlain modtages som en Triumfator ved sin Hjemkomst til London. Man ridser Mindet op om Lord Beaconsfields Hjemkomst efter Berlin-Kongressen i 1878. Og det er min Overbevisning, at hvis vi gaar længere tilbage i Historien, saa vilde vi kunne ride mange Minder op, hvor Begejstringen over et afsluttet Fredsværk har været lige saa stor som den, vi i

disse Dage er Vidne til i Anledning af Konferencen i Locarno. Man vil finde ganske lignende Stemninger for hundrede Aar siden under og efter Wiener-Kongressen, ganske lignende Stemninger som dem, man er Vidne til i Dag. Og dog er det min Opfattelse, at meget i denne Begejstring og i denne Optimisme kan have sin Berettigelse, naar man sætter den i Forhold til den Tidsperiode, der er gaaet forud. Men man bør altid vogte sig for at overvurdere politiske Begivenheders Virkninger, allermest paa et Tidspunkt, da det endnu er saare vanskeligt at overse disse Virkninger. Det ærede Medlem Hr. Kragh mindede i Eftermiddags om den Stemning, man havde set i Fjor efter Genèveprotokollens Vedtagelse. Dér havde Stemningen ogsaa været højt oppe, og nu var dog denne Bygning styrtet fuldstændig sammen. Det ærede Medlem, Hr. Kragh har fuldkommen Ret til at drage en saadan Sammenligning, naar han derved tænker paa, at man i første Linie bør være varsom med at overvurdere en bestemt politisk Begivenheds Virkninger. Men dog ønsker jeg overfor disse Udtalelser at sige, at selv om man har Genèveprotokollens Skæbne i Minde, maa man dog sige, at der er en Væsensforskel paa Genèveprotokollen og Locarno-Akterne: Genèveprotokollen var et alment, generelt Instrument — mange vil fra et real-politisk Synspunkt sige: et ideologisk, folkeretligt Instrument —, medens man her ved Locarno-Akterne staar overfor en Række Traktater og Aktstykker af nøje afgrænset positiv, konkret-politisk Karakter. Og dette vil sige, at man her kan se ganske anderledes klart, fordi Perspektiverne ved Locarno-Akterne er mere begrænsede end de Perspektiver, Genèveprotokollen oprullede.

Endnu staar vi imidlertid kun overfor en foreløbig Parafering. Ratifikationen af disse Aktstykker staar tilbage; men man tør vel gaa ud fra, at Ratifikationen af dem kan anses for sikker. Der er først Frankrig, og man vil formentlig ikke kunne nære nogen som helst Tvivl om, at Udenrigsminister Briand vil kunne gennemføre Ratifikationen dér. Der er Belgien, hvor Ratifikationen er givet i Betragtning af, at det Resultat, der er opnaaet her, for Belgiens Vedkommende tilfredsstiller alle de Krav, der er stillet i belgisk Politik i de sidste 5 Aar. Der er England. Ja — her staar vi jo overfor et paa en vis Maade ejendommeligt Forhold. Jeg mindes endnu fra Forhandlingerne i Fjor her i dette høje Ting, hvorledes den højtærede Forsvarsminister søgte at fortolke visse Udtalelser;